

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Fiction

ANA ANTONESCU

ORIANA RAMUNNO

CENUȘĂ ÎN ZĂPADĂ

Traducere din limba italiană

EMANUEL BOTEZATU

CORINT
FICTION

Prolog

21 decembrie 1943, Auschwitz

„*E*^{ins, zwei!}¹ Gioele măsură în germană pașii dintre dormitor și cabinetele doctorilor. Cu pereții reci de jur împrejur, pașii parcă îi răsunau pe pardoseală, propagându-se până la tavanul care, măturat de fasciculele proiectoarelor de afară, căpăta o nuanță spectrală, de un albastru-celest.

„*Drei, vier!*”

Ținând strâns foile de desen, săltă de pe-un picior pe altul până la singura fereastră de la capătul holului. Aproape toate ferestrele Blocului 10 erau ferecate cu obloane grele din lemn, dar nu și aceea: de acolo putea zări mestecenii golași și argintii de pe alee, gardul de sârmă ghimpată scânteind în lumina proiectoarelor și, în depărtare, o cabană din coșul căreia răbufneau în sus rotocoale de fum.

Se ridică pe vârfuri.

Ninsoarea bătea insistent în fereastră. Rece și catifelată, se lovea de geam, apoi aluneca în jos, acoperind în cele

¹ „Unu, doi” (germ. în original). În continuare în text vor fi menționate crescător toate numerele până la *zehn* – „zece” (n. red.).

din urmă totul – aleea, copacii, răzoarele, blocurile cu deținuți și turnurile de pază. Putea vedea santinela din gheretă. Răsuflarea caldă a soldatului se risipea sub forma unor nori de abur dens care-l învăluiau, iar lui Gioele i se părea că tremură ca o frunză, așa cum stătea acolo, cu mitraliera pregătită să tragă. Ar fi fost curios să afle dacă bărbatul își dorea în clipele acelea o cană cu supă caldă, un șemineu în care arde mocnit un butuc sau dacă ar fi preferat să fie în mijlocul familiei, stând cu toții în fața focului trosnind în sobă.

Reîncepu să pășească săltat.

„Fünf, sechs!”

Trecând pe lângă cabinetul unchiului Mengele, se opri. Încercă ușa, însă clanta era înțepenită, iar jaluzeaua plisată se limită la un scurt tremur în dreptul geamului, însoțit de un clinchet surd.

Undeva pe perete, deasupra biroului, în dreptul colecției de globi oculari, se aflau și desenele lui. Nu era nevoie să deschidă ușa ca să le vadă, pentru că Gioele cunoștea încăperea cu ochii închiși. Mengele îi dădea voie să colinde pe oriunde i se năzărea, chiar și în cabinetul său privat. Față de el se comporta altfel decât cu ceilalți copii. Îi permitea, de exemplu, să deseneze, iar lucrările fie i le atârna pe te miri unde, fie le dăruia asistentelor sau celorlalți doctori, fie le arăta, mândru, ofițerilor SS care veneau să-l viziteze.

Când pictorița de la Birkenau venise să schițeze portretele gemenilor, Gioele o urmărise cu gura căscată tot timpul cât stătuse acolo. Era pur și simplu vrăjit de ochii și de buzele care se înfiripau încet-încet din hățișul de tușe confuze și fumurii ale creionului, de chipurile care prindeau formă de parc-ar fi fost însuflețite. Dina era mai iscusită decât orice

alt pictor văzut de el vreodată. Atunci, în dimineața aceea, reușise să obțină o coală de hârtie și un ciot de cărbune, așa că se pusese pe desenat aleea din fața bucătăriilor. Una din asistente îi atârnase schița pe perete, iritându-l pe unchiul Mengele. Apoi însă, după ce privi mai atent desenul, chipul i se lungise într-un zâmbet abia schițat, dar mulțumit. Când se întorsese, după-amiază, îi adusese un bloc de desen și un set de culori Lyra. Gioele nu avusese niciodată o cutie de creioane colorate atât de prețioase. De atunci, desenele sale împânziseră pur și simplu aripa aceea a Blocului 10.

„Sieben, acht!” își reluă numărătoarea, lăsând în urmă cabinetul lui Mengele.

Coridorul era lung și întunecos. Pacienții erau îngroziți de culoarul de-a lungul căruia cabinetele se deschideau de-o parte și de alta asemenea unor guri înfometate, cu uși dincolo de care se petreceau lucruri înfiorătoare. Uneori, de acolo se auzeau urlete înfiorătoare. Însă și mai înfiorătoare erau șoptele în miez de noapte, pașii asemenea unor dangăte surde de clopot, jelaniile care-ți făceau pielea de găină. Unii erau de părere că toate sunetele acelea erau scoase de stafiile celor morți în timpul consultațiilor. Stăpâneau, puhoi, peste toată clădirea; le puteai zări noaptea, în mantile lor lungi, lăptoase, prelingându-se de-a lungul pereților sau foșnind peste geamul ferestrelor, care se umezeau instantaneu. Sau le puteai percepe în pâlپâitul becurilor, care în aripa aceea a blocului luminau cu un tremur continuu.

Gioele își făcu singur curaj.

„Neun.”

Deodată se opri, rămânând nemișcat în fața unei uși larg deschise. Înăuntru, lumina era stinsă, cu excepția unei pâlپâiri

vagi care venea de undeva, din fundul încăperii, transformând cadrul ușii în imaginea unui ochi misterios și obscur, care parcă-l fixa cu insistență. Ridicându-și privirea, desluși în penumbră numele scris pe plăcuța de lângă tocul ușii: SIGISMUND BRAUN.

Scârțâind sinistru, ușa prinse să se balanseze, probabil din cauza vreunei ferestre uitate deschisă. Gioele nu-și putu înfrâna gândul că, la urma urmelor, toate poveștile acelea cu stafii ar putea fi totuși adevărate. Strânse și mai tare în mână foaia de desen, ducându-și-o apoi la piept, ca să-și domolească bătaile inimii pe care le simțea pulsându-i în gât. Însă în loc să facă stânga-mprejur și s-o zbughească de acolo, își întinse gâtul dincolo de ușă, în întunericul aproape lichid al laboratorului.

Își aminti ce-i spusese mama în tren, pe drum, când el, dornic să-și exerseze germana, încerca să vorbească de la ferestruica vagonului cu SS-iștii din gări: „Ești un copil prea sprinten la minte și curios, Gioele, iar asta îți va aduce numai necazuri. Nenorocul te va pândi în tot locul.”

Însă faptul că reușise să supraviețuiască în lagăr până-n ziua de azi se datora tocmai inteligenței și curiozității sale, sclipirilor de geniu care-l deosebeau atât de mult de ceilalți gemeni, inclusiv de fratele său Gabriele. Și iată, primea drept răsplată bucățele de zahăr, ciocolată și, din când în când, câte o jucărie uzată. Totuși, el și fratele său erau cazați în Blocul 10 împreună cu alți câțiva aleși pe sprânceană, și nu în blocurile de la Birkenau, despre care i se spusese că erau înghesuite, murdare și pline de păduchi. Purtau, iată, hainele cu care ajunseseră în lagăr și nu erau siliți să mășșă-luiască zilnic kilometri întregi peste câmpuri, de la barăcile din Birkenau până la laboratoarele de la Auschwitz, doar ca

să fie mășurați și studiați. Toate acestea însemnau, practic, un noroc – cugetă el în gând.

„Zehn!”

Acum trebuia însă să-și adune tot curajul de care era capabil. Cu un singur – dar eroic – pas, trecu linia care despărțea penumbra culoarului de bezna din încăpăre, având sentimentul că, de fapt, tocmai făcuse un salt într-o prăpastie, într-un hău obscur și amenințător.

În încăpăre nu se vedea nimic.

Băjbâi după întrerupător și-l apăsă, cabinetul fiind inundat brusc de o lumină rece, ca de gheață. Și atât de intensă, încât era nevoit să mijească ochii ca să poată vedea cât de cât. Protejându-și-i cu palma, privi de jur împrejur. Laboratorul nu se deosebea cu nimic de celelalte din bloc. În lumina tremurândă, recunoscu pardoseala din granit și pereții îmbrăcați în plăci de faianță albă, toate identice. Își plimbă privirea peste cărucioarele din oțel, mașinăriile bizare și mesele placcate cu faianță, oprindu-se asupra dulapurilor ticsite cu medicamente, a chiuvetei lucitoare și a fotografiei de pe perete, din care Führerul îl privea încruntat.

Fereastra era deschisă, dar cu toate acestea aerul părea încărcat, infestat de o miasmă stranie. Nu mirosea nici a dezinfectant, și nici a formolul folosit de doctori pentru păstrarea mostrelor. Avea totuși sentimentul că mai simțise și altundeva acel miros, fie acolo, în lagăr, dar și acasă, la Bologna. Copleșit brusc de amintiri nedesluite, pe Gioele îl năpădi o nostalgie sfâșietoare care-l întristă instantaneu.

Făcu câțiva pași furișati, fără zgomot, către mijlocul încăperii.

Ici-colo, pe rosturile dintre plăcile de faianță se ghideau cruste de sânge încheat. Ridicându-și privirea spre

policioarele dulapurilor-vitrină, întrezări recipientele transparente în care pluteau o inimă, un creier, doi rinichi. Era acolo chiar și-un fetus care se balansa ușor, ca și cum ar fi dormit în pântecul mamei, iar ceva mai încolo – un coș cu mere roșii care-i stârniră pe loc foamea.

Gioele își roti privirea în căutarea unui scaun, pe care să se urce ca să înșface un măr, însă atenția îi fu distrasă de lumina difuză, ca o auroră vagă, care răzbătea dinspre camera de alături.

Se apropie și se strecură înăuntru.

Cabinetul era luminat de reflexia caldă, ca de ambră, a unei lămpi de birou, care proiecta pe pereți inflorescențele multicolore ale abajurului din sticlă incrustată. Aerul părea îngreunat de un bâzâit difuz, asemenea unui tânguit electric care răzbătea prin pereți. Un sunet ritmic, șfichiuitor, care nu dădea semne c-avea să se oprească vreodată. Gioele mătură cu privirea masa de lucru, microscopul, fotoliile din catifea, pendulul și biblioteca. Într-un colț, un gramofon al cărui platan se învârtea fără oprire. Acul cu doză ajunsese la finalul discului, iar prin cornul de alamă nu se mai făcea auzit niciun sunet, cu excepția unui zumzet înțepător, ca al unei muște insistente.

Își plecă privirea spre pardoseală, distras de imaginea unui măr mușcat, rostogolit acolo cine știe de pe unde. Deodată, simți inima oprindu-i-se în gât: o siluetă se distingea clar, căzută între masa de lucru și bradul de Crăciun. Un halat alb, aruncat parcă neglijent într-un ungher.

Stafiile, ele poartă veșminte albe, imaculate – îi trecu instinctiv un gând prin minte.

Dădu să fugă-ncotro vedea cu ochii, însă ceva-ceva îl reținu, ținându-l parcă pe loc. Simți cum spaima i se întetește,

bătăile inimii reverberând acum cu putere în tot corpul, până și în buricele degetelor. Nu, acela nu era un simplu halat alb aruncat neglijent într-un ungher. Era un halat alb care îmbrăca un om.

Gioele îl recunoscuse imediat. Doctorul Sigismund Braun avea mânecile halatului suflecate până la cot, ca și cum tocmai se oprise din lucru, în vreme ce ochii săi turcoaz erau holbați într-o privire fixă. Gura îi rămăsese larg deschisă, într-un strigăt mut, iar limba îi atârna lung din gură, asemenea câinilor însetați care-i însoțesc pe SS-iști. O pată violetă îi întuneca, spre lateral, fruntea înaltă, cu părul rărit către tâmpile.

Gioele se apropie tiptil, pășind pe vârfuri. Îl scutură, însă celălalt nu schiță nicio mișcare.

Era țeapăn, mort de-a binelea.

Fără să stea pe gânduri, se așeză cu picioarele încrucișate în dreptul cadavrului și, umezindu-și buzele cu limba, își sprijini blocul de desen pe genunchi. Ce-i drept, simțea cum fiecare înghițitură în sec îi arde pur și simplu măruntaiele, iar mâinile îi tremurau de-a binelea, dar cu toate acestea se puse pe desenat. „Un desen mai frumos decât portretul lui *Herr Doktor Braun* mort nici că poate exista”, își zise el în gând.

*23 decembrie 1943, Judenrampe*¹

Farurile irupseră din bezna care domnea peste câmpuri și, trecând de macazul liniei de bifurcație, măturau acum peronul cu fasciculele lor orbitoare.

Sprijinindu-se în baston, Hugo Fischer coborî din mașină. Zăpada bătătorită îi scârțâia sub cizme. În același moment, șinele scrâșniră sub greutatea vagoanelor care, ajunse la destinație, se opriră. Se auzi un șuierat ascuțit și lung, care se estompă apoi încet-încet, pierzându-se în tăcerea nopții, printre pâlcurile de mesteceni care delimitau calea ferată.

Locomotiva pufni zgomotos, trimițând în văzduh un ultim rotocol de fum, în timp ce un soldat SS sări pe peron, cu pulpanele mantiei de piele fluturându-i precum aripile unei acvile.

Hugo oftă adânc. Aerul se condensă dinaintea sa într-un nor lăptos, asemenea vălătucului în nuanțe gălbui care, în

¹ „Rampa evreilor” (germ. în original), stație feroviară de triaj situată între Auschwitz și Birkenau, unde erau aduși deținuții care urmau să ajungă în lagăr (n. red.).

depărtare, se înălța spre cer. În aer plutea un miros înțepător, întocmai cum se povestea pe la Berlin: un iz dulceag aducând a carne arsă.

Scoase o țigară și se pregăti să și-o aprindă. O strânse între dinți și, în timp ce încerca să declanșeze bricheta cu benzină, îndreptă o privire întrebătoare către unul dintre soldații SS, ca și cum i-ar fi cerut permisiunea. „Mi se rupe”, păru să-i răspundă subofițerul, înțepenit în poziția sa de drepti, cu o expresie încordată pe fața înroșită de ger. Pe un asemenea frig, care parcă mușca din oase mai rău decât un câine turbat, toată lumea părea să închidă ochii când venea vorba de ura Führerului față de fumat.

Țigara sfârâi, emanând o căldură intempestivă. Gustul înțepător al tutunului veni totuși să înlocuiască miasma acră care inundase câmpurile și pe care nici zăpada nu reușea s-o estompeze. Hugo scoase un oftat satisfăcut, golindu-și plămânii. În apropiere, ciobănescul alsacian pe care soldatul SS îl ținea în lesă scânci.

Hugo mai trase un fum, sprijinindu-se de aripa Mercedesului ca să-și calmeze durerile de spate. Cu două zile în urmă se trezise cu o durere atroce la baza coloanei, în vreme ce brațul îi amorțise, cu tot cu degetul mare și arătător. Avea senzația că cineva îi înfipsese o mulțime de ace în carne și că mii de furnici îi mișunau pe sub piele, împiedicându-l să simtă lucrurile și riscând să scape și să facă țandări orice ar fi apucat cu mâna. Știa că faza acută a bolii avea să se diminueze curând, însă faptul că nu simțea lumea din jur și că nu-i putea percepe consistența îl aducea în pragul disperării.

Așa se întâmpla la fiecare recidivă. Când se reactiva pentru a-i roade cine știe ce parte neștiută a creierului și măduvei spinării, boala îl brăzda cu noi semne, asemenea unor

caneluri cu muzică disonantă de pe un disc de patefon, pe care nimeni nu reușea să-l repare.

După un timp, ce era mai rău trecea.

Piciorul amorțit, în schimb, era ca o cicatrice de neșters. Sistemul său nervos – i se spusese – suferise atât de multe daune, încât n-avea să mai fie niciodată ca înainte. Erau zile când greutatea lui i se părea atât de dificil de suportat, încât îi venea să-l dea de mâncare la câini – să nu mai rămână nimic, nicio fărâmbă de carne. Din păcate, era în continuare acolo, prins de corp – un apendice înșelător care nu mai răspundea la comenzi.

Hugo își vârî mâna în buzunarul paltonului, clinchetul fiolei cu morfină inducându-i, preț de o clipă, o ușoară stare de relaxare. De fiecare dată când durerile reapăreau, atroce, îl treceau transpirațiile, iar venele prindeau să-i pulseze cu lovituri ca de tobă, dilatându-se și contractându-se sub piele. De la debutul unui astfel de episod și până când ajungea să-și înfigă acul în venă, așteptarea devenea pur și simplu insuportabilă, transformându-l într-un personaj ușor iritabil și morocănos cu toată lumea. Gândul că are o fiolă cu morfină în buzunar îl ajuta să se calmeze, rămânând ultima barieră în fața crizelor spasmodice.

Hugo slăbi fiola din strânsoare și-și scoase mâna din buzunar. Își ridică gulerul paltonului, protejându-și cât de cât ceafa transpirată de frigul pătrunzător, apoi își coborî ușor borul pălăriei. Încă săcâit de dureri, mai trase un fum din țigară, încercând să și le alunge din minte, apoi aruncă o privire către șoferul rămas în mașină, la căldură. Norocul lui.

Se uită de jur împrejur, zăbovind asupra detaliilor gării. Peronul era lung, parcă interminabil. Se vedea că fusese

curățat recent de zăpadă, însă un strat nou se depusese în ultima oră, acoperind acum pietrișul cu un vâl subțire care scârțâia sub fiecare pas. Din văzduh încă mai cădeau câțiva fulgi rari. În lumina proiectoarelor, camioanele și dubele străluceau, la fel ca uniforme și caschetele ude ale SS-iștilor care, aliniați până la ultimul om, așteptau convoiul care tocmai oprise în gară. Până și câinii erau în poziție de aret, urlând și lătrând frenetic.

Vedea zeci și zeci de mâini agățându-se de grilajele vagoanelor încă închise. Degete lungi, osoase și murdare. Se agitau asemenea viermilor de pământ.

„Eau!” auzi o voce strigând de undeva, din tren. Nu-i răspunse nimeni, așa că încercă într-o germană stricată: „Apă, vă rog! Apă!”

Hugo înghiți fumul. Avea sentimentul că inima îi va sări curând din piept, atinsă brusc de o aritmie sâcâitoare.

Nu era genul de persoană ușor impresionabilă. În ultimii trei ani, de când colabora cu *Kriminalpolizei*¹, văzuse de toate: cadavre mutilate, femei siluite și apoi ucise, bărbați strangulați sau jugăniți cu brutalitate, cadavre care încă nu se răciseră bine și altele în putrefacție, umflate, pline de gaze, rahat și viermi. La început îl luase cu vomă, iar noaptea avea coșmaruri precum copiii mici, dar în cele din urmă se obișnuise.

Nu, nu era genul de persoană ușor impresionabilă – își repetă el în gând, trecându-și limba peste buze și impregnându-le cu aroma de tutun, parcă pentru a le feri de duhoarea

¹ „Poliția Criminală” (germ. în original), departamentul de investigații criminale care a devenit, alături de Gestapo, un instrument de control și de tortură (n. red.).

care învăluia gara. Una peste alta, simțea că este pe cale să asiste la o secvență pentru care nu era pregătit. Ceva pentru care Arthur Nebe, șeful Departamentului V al RSHA¹, nu-l instruisese suficient. Pur și simplu simțea în aer presiunea momentului, asemenea unui bulgăre de zăpadă bătut în între palme – probabil și din cauza miasmelor de carne arsă pe care începea să le perceapă din nou acum, că aroma de tutun se risipea.

Ar fi putut jura: era chiar miros de carne arsă în crematorii, așa cum auzise vorbindu-se prin birourile de la Berlin. Pe coridoarele din Prinz-Albrecht-Strasse sau la noul sediu din Werderscher Markt se vorbea despre Sachsenhausen și Dachau, însă nimic nu se putea compara cu Auschwitz. Se zvonea că bolile, dar și metodele sălbatice ale diviziei Cap de Mort² făceau atât de multe victime încât SS-ul era nevoit să ardă cadavrele în crematorii de ultimă generație, învârtosând văzduhurile cu nori atât de denși, încât razele de soare nu răzbăteau niciodată spre pământ. Acolo, zăpada acoperea un strat gros de cenușă.

— Aduceți câinii! îl făcu să tresară strigătul, ca un lătrat, al unui SS-ist care răsfoia un registru, parcurgându-i paginile cu privirea. Începem să descărcăm marfa! O mie de bucăți!

Deasupra șirului de vagoane pentru transportul animalelor, cerul se întrezărea sumbru, aproape apocaliptic.

Ciobăneștii alsacieni își încrețiră boturile arătându-și gingiile și prinseră să scormonească zăpada cu labele. În

¹ *Reichssicherheitshauptamt* – Biroul Principal de Securitate al Reichului German (n. red.).

² *SS-Totenkopfverbände* – divizie a trupelor naziste din cel de Al Doilea Război Mondial, recunoscută pe baza simbolului *Totenkopf*, capul de mort pe care îl purtau pe uniforme (n. red.).

lumina farurilor, dinții lor ascuțiți păreau să strălucească. Mârâitul gutural pe care-l scoteau gâtleurile lor țepoase te-ncremenea în loc, oricât de mult sânge rece ai fi avut.

Hugo trase un ultim fum din țigara pe cale să se stingă și-i făcu vânt departe. Preț de o secundă, se văzu o dâră luminoasă care sfârși cu un sfârâit scurt în zăpadă.

— Afară! se auzi strigătul unui SS-ist care începu să lovească în pereții vagoanelor cu bastonul metalic. Afară, lepădăturilor!

Ușile vagoanelor se dădură în lături pe rând, cu un zgomot asurzitor, acoperit imediat de strigătele SS-iștilor și de lătratul câinilor. Un miros pestilențial inundă terasamentul gării, făcându-l pe Hugo să se dea instinctiv câțiva pași înapoi.

— Afară! Repede!

Corpurile îndesate din vagoane se revărsară precum albinele dintr-un stup spart, prăbușindu-se unele peste altele.

Hugo avea sentimentul c-a nimerit într-unul din cercurile *Infernului* lui Dante. Parcă vedea aievea apa nămolosă a Styxului, cu sufletele care se zvârcoleau în noroi, lovindu-se între ele. Unele nici măcar nu apucau să răzbată la suprafață, rămânând la fund, fără chip, privitorul intuindu-le prezența doar după bulele ce bolboroseau nămolul.

SS-iștii încercau să restabilească ordinea lovind cu patul puștii în stânga și-n dreapta. Privirea lui Hugo se opri asupra unei femei care ținea o valiză într-o mână și o fetiță de doar câteva luni în brațe. Nu voia să renunțe nici la una, nici la cealaltă. Mlaștina vâscoasă o trăgea înapoi și, în timp ce se zbătea să scape, se văzu nevoită să renunțe la valiză, ținându-și strâns fiica și căutând să-și croiască drum prin mulțime.

Căzu în genunchi, împinsă de o altă femeie.

Un ciobănesc alsacian mușcă lacom în gol din aerul rece, pocnindu-și zgomotos fălcile chiar lângă fața ei. Din locul său din apropierea Mercedesului, Hugo îi zări limpede expresia de teroare care îi deformă instantaneu trăsăturile. Se simți brusc stânjenit în rolul de spectator inopinat care, în paltonul său de detectiv în civil, nu poate face altceva decât să privească. Făcu un pas vrând s-o ajute, însă căutătura ca de gheață a SS-istului din apropiere îi reteză elanul.

Femeia se ridică privind de jur împrejur, dezorientată. Acum, valul de evrei cu stea galbenă prinsă pe haine urma oarecum ordonat instrucțiunile SS-iștilor, pe un fundal sonor înăbușit, ca un murmur. În ochi li se citeau mii de întrebări, însă niciunul nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt. Unii îi interogau din priviri pe ceilalți, ferindu-se însă cu îndârjire să se adreseze germanilor.

Hugo se simți incomod. Pentru el, evreii nu fuseseră niciodată o problemă. Pentru partid însă, da, până-ntr-acolo încât chiar deveniseră o adevărată obsesie.

Avea amintiri plăcute cu doamna Mandelbaum, vecina lui din Berlin, la care ținuse ca la propria mătușă. În după-amiezile de vară, în Nikolaiviertel, își petrecea timpul până târziu cu fiul ei, Henryk. Se jucau de-a v-ați ascunselea în spatele bisericii sau făceau curse pe malul râului Spree, după care plonjau în apă și înotau până pe malul celălalt. Un miros îmbietor de plăcintă cu mere se răspândea prin ferestrele de la parter, o mireasmă caldă ce acoperea damful umed al râului. Când întunericul se lăsa încetîșor, doamna Mandelbaum îi chema la o gustare, iar vocea ei reverbera în întreg cartierul, până către bărcile care se legănau pe suprafața apei. Împreună cu Henryk, Hugo frecventase mai